

Доктор *Ігор Гук* — академічно освічена людина, професор Віденського університету, судинний хірург-трансплантолог. У 2000 році він став членом Національної академії наук України. Він дуже пишається цим. Нині співпраця триває — відкритий відділ трансплантології в Запоріжжі під керівництвом професора *О. Никоненка* із Запоріжжя та з допомогою *І. Гука*.

— **Професор Ігор Гук розповідає про свої захоплення у роботі з розвитку українсько-австрійських відносин.**

— Рік тому ми відкрили Український медичний офіс у Віденському університеті. Це перший офіс, який було відкрито в офісі ректора з німецької мови університету і покликаний повністю працювати з Україною. Рік тому було підписано інструкторський обмінний контракт між Віденським університетом та Тернопільським медичним університетом. Такий обмін буде надавати практичну можливість ознайомитися з Болонським процесом і досягти європейського рівня підготовки лікарів в Україні.

Крім того, я є радником голови Комітету з економічних та соціальних питань України з Європейською комісією. Це моя нова функція. Мене запросили австрійські політики, що працюють у Брюсселі. Порядок денний нашої програми був запланований на найближчі кілька років. У лютому цього року ми вже провели перший семінар у Києві.

— **Чи могли б Ви, докторе Гук, розповісти нам, як може доктор медицини працювати радником з економічних питань?**

— Моя робота в цьому комітеті — в основному з соціальних та наукових питань. У нас є люди, що працюють з економічних питань. Наприклад, на останній робочій на-

раді, в мої обов'язки входила участь у всіх засіданнях, представницькі пояснювальні промови, надання довідкової інформації та отримання посадовими особами Європейської комісії, знання, кого я знаю особисто, починаючи з першого президента України. Мій статус в Європейській комісії дає мені можливість включати Україну в різні програми — дослідження і розробки, соціальні та культурні питання та фінансування різних проектів. Ця робота дуже важлива для мене, оскільки, образно кажучи, я відкрив нові шляхи в Україні. Це необхідно і для України і ЄС, тому що є дефіцит досвідчених кадрів й для України, і для ЄС.

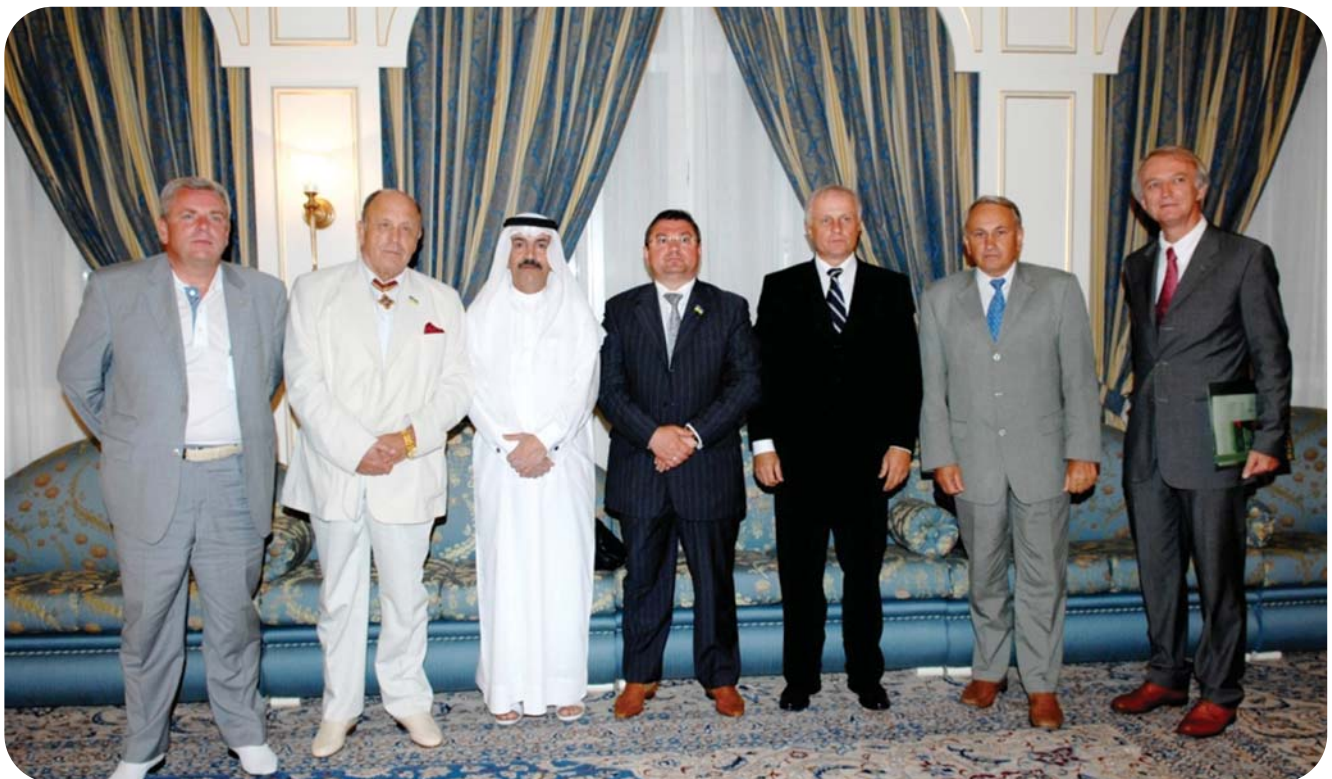
Інша частина моєї діяльності — це моя робота з Українським Інститутом, який ми зробили у Відні разом з нашими друзями з України та Австрії. Європейська інтеграція є пріоритетом для нашого інституту. Справді, ми намагаємося повернути Україну туди, де вона історично належала — в цивілізовану Європу. Наприклад, відомий український письменник *Іван Франко* закінчив Віденський університет в 1893 році. Меморіальна дошка розміщена на стіні університету в його честь. Це був перший український громадський діяч, політик, філософ і письменник, який заслуговував меморіальної дошки у Віденському університеті.

— **Який Ваш погляд на майбутнє України в Європі? Що Ви можете сказати як європеець? Чи є Україна партнером на паритетних засадах або просто промисловим додатком?**

— Я прагматик, хірург, я починаю свої операції, і я їх завершую. Я просто хочу дати вам три приклади. Я не буду говорити за весь Євросоюз, а тільки про Австрію, оскільки я живу тут. Півроку тому австрійський банк *Burgenland* було

Ігор Гук — людина Європи

Брюссель і Дубаї — два полюси української політики

Ігор Гук і члени української делегації під час візиту в ОАЕ. 2006 р.

виставлено на продаж. Існувало багато зацікавлених сторін і, зокрема, деякий український консорціум. У той час австрійські засоби масової інформації широко висвітлювали ці події. Зрештою, український консорціум виграв тендер. Чому? Тому, що вони мали платіжні засоби і дуже високий професійний рівень. Незважаючи на це, банк в кінцевому підсумку проданий австрійському консорціуму, який зайняв друге місце в конкурсі. Австрійська преса критикувала дії місцевої влади, зокрема, голови Ради графства. Це про те, наскільки серйозні та впливові австрійські ЗМІ пишуть про професіоналізм українських бізнесменів, банкірів і компаній, які не є аутсайдерами в Європі.

Ось мій другий приклад щодо майбутнього України в Європі. Те, що я був призначений радником в одному з комітетів Європейської Комісії, не випадково. Урядовці дізналися про нашу співпрацю з Україною, яка розпочалась 16 років тому. Наприклад, австрійська компанія Фішер працювала в Україні протягом багатьох років, і лижі виробляються в Україні, а не в Австрії. Це доказ довіри до української робочої сили. Іншим напрямком є австрійські банки (Райффайзенбанк, Erste Sparkasse), які також присутні в Україні. З іншого боку, австрійська преса багато пише про українсько-австрійські відносини. Очевидно, що є деякі негативні моменти, але й негативні і позитивні питання є в будь-якому різновиді роботи. Тим не менш, це дуже важливо, що сьогодні ця робота виконана на рівні держави, бізнесу та академічному. Австрія, як і ЄС у цілому, дивиться на Україну як на свого доброго сусіда. Таким чином, існує План дій (Aktionsplan) по відношенню до України, де всі програми співпраці докладно описані. Я хотів би ще раз підкреслити, що ЄС сподівається на те, що має хороші прагматичні відносини зі своїм сусідом. Це європейський прагматизм.

Емоції залишилися позаду, в 1990 році, коли ми вперше приїхали в Україну, де у нас не було друзів або знайомих. Проте зараз, після нашої плідної співпраці, все змінилося. Австрійське посольство працює в Києві, і є багато австрійських компаній, що працюють в Україні. Все це є ознакою прагматичного підходу австрійців, який вони використовують по відношенню до України, та інтерес який вони виявляють до довгострокової співпраці.

На жаль, в Україні люди не розуміють, що австрійці та європейці в цілому мають нестачу інформації про Україну, і що інформаційні компанії необхідні для просування України в Європу.

— Докторе Гук, що Ви думаєте про наступну гіпотетичну ситуацію: якщо австрійський бізнесмен стикається з необхідністю вибору між німецькою компанією та українською компанією, чи буде він готовий обрати українського партнера?

— Ви знаєте, це питання було актуальним 10 років тому. Сьогодні австрійський бізнес прийшов на ринок України (я вже говорив про компанію Фішер, хоча є багато інших компаній). Їхній успіх в Україні є прямим доказом правильності їхнього вибору. З метою стимулювання австрійсько-українських відносин, з самого початку колосальної політичної роботи державну підтримку обох країн повинні були закріпити і підписати деякі міждержавні угоди. Сьогодні ця проблема вирішена. Я хочу сказати, що не тільки австрійські компанії працюють в Україні — український бізнес також має бути присутній на австрійському ринку.

— Чи є частка українського бізнесу в Австрії значущою?

— Так. Бачте, австрійське населення становить лише 8 мільйонів осіб, у той час як майже 50 мільйонів людей живуть в Україні. Це різні масштаби. Коли українська компанія приходить до Австрії, її масштаби інші — українське

бізнес-середовище є набагато більшим, ніж австрійське бізнес-середовище.

— Багато людей кажуть про побудову Європи в Україні в ці дні. Але хоча Об'єднані Арабські Емірати є набагато далі від Європи, тут люди дуже близькі до європейських стандартів життя ...

— Цього літа генеральний директор Українського торгового центру *Сергій Пачковський* запросив мене в Дубаї. Я чув про Дубаї раніше. Багато хто з моїх друзів їздили туди і були задоволені. Лікарі з Дубаї також відвідували нас для консультацій або підготовки. Тим не менш, я поняття не мав про ситуацію в регіоні. Європейці повинні бути дуже зосереджені на ситуації, тому що через 10 років ця країна стане представником першого світу, а не третього світу. І якщо Європа пускає момент, ми збираємося стати третім світом. Це глобальна проблема, тому що це стосується України, і ЄС, і Росії, і всіх арабських країн, що використовують британську систему.

Багато цікавих конференцій проводяться в ЄС, де вони обговорюють майбутнє Європи. Важко переоцінити ту роль України та Росії тут, тому що ми живемо на одному континенті. Якщо ми, європейці, об'єднаємо наші зусилля, то у нас буде шанс успішно рухатися вперед. Це моя глобальна думка, до якої я прийшов у результаті моєї роботи з європейською інтеграції за останні 16 років. Ось чому я підтримую і просуваю будь-які контакти з європейським співтовариством.

Ми завжди говоримо про бізнес, але життя — не просто бізнес. Життя — це культура, музика та пісні. Я знаю, що *Штраус* любив Київ і Санкт-Петербург. *Ліст* відвідав Київ і закохався там. Все це залишається в наших генах як інформація. Ми часто говоримо про загальні речі, в той час як ми повинні копати глибше. Син *Моцарта* помер у Львові — і хто знає про це? Він переїхав туди, жив і працював у Львові. Це контакти, про які потрібно пам'ятати.

В Україні та Росії є багато молодих людей, які говорять англійською, французькою та німецькою, які закінчили виші, як і серед арабської молоді. І знову ми повертаємося до питання контактів — якщо люди вчилися в Кембриджі або Оксфорді разом, у них є щось спільне.

Те, що Україна володіє інноваційними технологіями, є доведеним фактом. Для того, щоб успішно спілкуватися з арабським світом, необхідно співпрацювати з арабами, які закінчили європейські університети. У мене немає сумнівів, що ОАЕ й Україна готуються стати активними партнерами, тому що існує величезний потенціал у їхніх стосунках.

— Чи може Європейський Союз допомагати розвивати відносини між ОАЕ й Україною?

— Останні міжнародні події показують, що США стали надавати більше уваги ЄС. Розглянемо останні конфлікти в Лівані: Європейський Союз взяв активну участь у миротворчій діяльності, і це не випадкове явище. Європейський Союз має серйозний вплив у світі й не може не сприяти впровадженню своїх технологій.

Сьогодні Україна бере участь у спільній програмі з ЄС (космічна програма є однією з пріоритетних). Європейський Союз буде готовий підтримати український бізнес і українські технології. Україна просто має бути активнішою і заявити про свою присутність. Таким чином, з глобального погляду Європа могла б підтримати Україну також на території ОАЕ.

(скорочене інтерв'ю проф. І. Гука для журналу "Ділові Емірати", №5/10, 2006 р. Сергій Токарєв)